

SERAY ŞAHİNLER DEMİR

Ahmet Büke

Zorluk olmadan yazamam!

'Yazarlık herhangi bir şeyi başardığımdan emin değilim. Sadece şunu düşünüyorum, ben de bir okurum, dolayısıyla yazdıklarımı ilk okuyan da benim. Başka bir metin okurken de yavan şeylerden kendimi uzak tutarım. Ben kaçarken başkasına neden zulüm edeyim ki. Yazdığım metin önce beni mutlu etmeli, şaşırtmalı'

ÖYKÜ severlerin yakından takip ettiği yazar Ahmet Büke 1 yıl boyunca ON8 Blog'daki Sosyal Ayrıntılar Ansiklopedisinde her hafta bir öykü yayımladı. Bu öyküler şimdi olarak okurun karşısında... "İnsan Kendine de İyi Gelir" mahalle öykülerini mahallenin içinden, çoğunlukla da bir çocuğun gözünden anlatıyor. Bir mahalleden bir dünya sunuyor yazar bize. Gündelik yaşamın seyrinde arada kalanlar, yaşanmışlıklar, yaşanmamışlıklar, acılar, sevinçler ve öfkeler...

Ahmet Büke iyi bir gözlemci. "Yaşadıklarımı yazmadım" diyor fakat her öyküde yazanın anlamlarını dinliyor hissine kapılabiliyorsunuz. Farklı konuları hep içimizden birleriyle sunuyor bize. Son sayfaya dek yanınızda hissettiğiniz babaanne ve torununa Arap Hatçam Teyze, Yesiç Abi, Bakkal Nihat eşlik ediyor. Yeri geliyor 80 darbesinin "mahalle"deki izlerine de tanık oluyorsunuz... İzmir'de yaşamını sürdüren Büke, öykülerinde Ege havasını estirmeyi de ihmal etmiyor. Gerisini yazardan dinleyelim...

■ ON8 Blog'daki "Sosyal Ayrıntılar Ansiklopedisi"ne bir yıl boyunca yazdığınız öyküler kitap olarak yayımlandı. Öncelikle bu süreçten biraz bahseder misiniz?

Geçen yılın Mayıs ayında ayda beş yazı teslim etmek üzere anlaşmıştık On8 Blog ile. Tabii ben ikinci ayda caydım galiba. İnsan ayda beş yazı yazamaz, onun yerine öykü yazsam olur mu, diye sordum. İşte meydan, dediler. Böylece başladım. Bir yıl boyunca ayda beş öykü teslim ettim. İlk beş öykü biraz daha zordu. Onlarla yazı evrenini kurunca, gerisi geldi. Yorcuydu biraz ama yazarken mutlu da oldum.

■ Her hafta bir öykü yazıp yayımladınız. Üretken bir yazar olduğunuzu biliyoruz. Her

hafta öykü yazmak nasıl bir süreci beraberinde getiriyor sizin için?

Tabii okuyucu her hafta bir öykü gördü ama ben onları oturup her hafta düzenli yazmadım. Genellikle öyküleri teslim tarihine bir hafta kala oturup o ayın beş öyküsünü yazıyordum. Biraz paniklediğim zamanlar oldu ama zorluk olmadan da ben pek yazamam. Ders çalışmak gibi işte, sınavdan bir gece önce sabahları yazıya, biraz o his işte. Bana biraz disiplin getirdi desem yalan olur gerçekten. Mecbur olmasam hayatta yazmadım galiba o kadar öyküyü.

■ "İnsan Kendine de İyi Gelir'de bir çocuğun dedesiyle gittiği Altay-Fenerbahçe maçına da tanık oluyoruz, 12 Eylül'ün gölgesinde yaşananlara da... Bir "öykücü" olarak sizi neler besler?

Öykücünün asil işi görmek sanırım. Görmek için bakanlar iyi öykücü oluyor. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Tam olmadı aslında ama az biraz yol aldım.

■ Selim İleri, "Roman okuma sanatında birikimsiz yol aldığımızdan, romanlarda gerçek kişileri arıyoruz. Onların gerçek kişileri olamayacaklarını öğrendiğimizdeyse hayal kırıklığına uğruyoruz" diyor. Öykü hep daha sahici gelir okura. Öyküde de aynı durumun geçerli midir sizce?

Öykünün okura hep sahici geldiğinden emin değilim. Daha az okunan ve edebiyatın biraz kıyısına atılmış bir tür. Bizim okurumuz çok sevmez öyküyü ama yazarların çoğu da heves eder. Tuhaf işte.

Yaşadıklarımı yazsaydım tatsız olurdu

■ İzmirde yaşıyorsunuz ve Ege'nin havası da doğrudan geçiyor okura... Öykülerdeki karakterler hep içimizden biri... Dolayısıyla yazılanların altında bir kurgu aramıyor okur. Hepsini yaşamış gibi kabul ediyor. Ağırıklı olarak yaşadıklarınızı mı yazdınız, yazıyorsunuz?

Yaşadıklarımı yazsaydım gayet kuru ve tatsız şeyler olurlardı. Hiçbir hayat romanı ya da öykü olmaz. Elbette her yazarın yaşamla kaçınılmaz bir alışverişi vardır ama.

■ Öyküleri okurken çok iyi bir gözlemci olduğunuz çıkarımını yapmak zor değil. Gündelik hayatın bu kadar içinden yazıp bunu okura da hissettirmek biraz zor olsa gerek... Sizin bu ko-

nudaki yol haritanız nedir?

Bir yol haritam yok. Ben biraz da bilinçsizce yani kendimi kaybedercesine etrafını izleyen bir adamım. Bir de çok dinlerim, az konuşurum. Belki bunların etkisi vardır.

Çok dinlerim, az konuşurum

■ Farklı konular ele alsanız da anlatımınız hep aynı şekilde ilerliyor. Sakin, şaşırtıcı, vurucu. Gülümsetirken öfkeli de olabilir. Fakat yine de her öykünün kendine has bir üslubu var. 40 kapılı bir han gibi... Bu da öyküde yeni bir soluk... Bunu nasıl başarıyorsunuz?

Yazarlık herhangi bir şeyi başardığımdan emin değilim. Sadece şunu düşünüyorum, ben de bir okurum, dolayısıyla yazdıklarımı ilk okuyan da benim. Başka bir metin okurken de yavan şeylerden kendimi uzak tutarım. Ben kaçarken başkasına neden zulüm edeyim ki. Yazdığım metin önce beni mutlu etmeli, şaşırtmalı.

■ Kimi yazara dijital dünyaya pek sıcak bakmaz. Siz 1 yıl boyunca öykülerinizi dijitalde yayımladınız. Yazdıklarınızı web üzerinden okura sunmak nasıl bir deneyim oldu? Okurlardan nasıl geribildirimler aldınız? Bu yazım sürecinizde farklı düşünceler geliştirdi mi?

Aslında ben 2000'lerin başında dijital dergilerde yazarak başladım öyküye. İlk öyküm basılı dergilerde değil web dergilerinde yayımlandı. Dolayısıyla bana yabancı bir durum değildi. Sadece bu kadar sık olmuyordu. Bir de sosyal medya bu denli -o günlerin de kendine özgü sosyal medyası vardı- yaygın değildi. İnternet okunurluğu arttırıyor belki ama bu biraz da tırnak içinde bir okunurluk sanırım. Orada öykülerinizi okuyanlar -okudukları ölçüde- ardından gidip kitaplarınızı alıyorlar mı? Hiç sanmıyorum. Yani en azından benim deneyimlediğim bu.

■ Türkiye'de öyküde yeni isimler ve eserler gittikçe yaygınlaşıyor... Dergiler, fanzinler de çoğalıyor. Öykü adına bir farkındalık oluşuyor gibi... Bununla ilgili düşüncelerinizi merak ediyorum...

Bizde öykü hep genç ve dinamik aslında. Son yirmi yılda bu tempo giderek de arttı. Okur ilgisi aynı yönde değil. Bu tersine de dönmeyebilir ama zaten anormal olan bir ülkede çizgi dışında olanlar hep güzeldir ve onlar olurlar.

İnsan Kendine de İyi Gelir

Ahmet Büke
On8 Kitap
200 s.

